

Moja životná púť

Každý pútnik musí svoju cestu niekde začať. Je ťažké urobiť prvý krok, no keď sa jedno aprílové ráno slniečko konečne rozhodlo prísť aj do Prešova, povedala som si, že je načas urobiť ten môj. Bola som rada, že slnečné lúče neboli jediné, ktoré som mohla v ten deň pozdraviť. Okolo mojej postieľky sa pravidelne premávali teraz mne už dôverne známe tváre a ja som neskôr zistila, že to tak zostane po zbytok môjho doterajšieho života.

Už ako malej mi nechýbala odvaha či zmysel pre dobrodružstvo. Po presťahovaní do nášho rodinného domu sa mojou novou kratochvíľou stali ranné výlety do susedstva. Keď sa však pár krát stalo, že sa rodičia zobudili a nemohli ma nájsť, musela som sľúbiť, že s neohlásenými vychádzkami počkám do dospelosti. Keďže sa v mojom okolí nenachádzalo veľa detí, s ktorými by som sa mohla hrať, častokrát som si našla spôsob ako sa zabaviť aj sama. Túto ideológiu nadobudnutej samostatnosti som prenášala najskôr do školských čias a potom aj do každodenných úloh. Samozrejme, prvý deň škôlky mi padali pár kvapiek po líčkach a odmietala som pustiť maminu teplú rúčku, no neskôr som začala vyžadovať, aby mi dovolila chodiť aj samej.

Do školy som išla s iným nasadením. Taška väčšia ako môj tieň a mierne obavy z nového prostredia mi spôsobovali menšie ťažkosti, no pod širokým úsmevom na tvári a pulzujúcou energiou to nemohlo byť ani vidieť.

Odjakživa som nebola práve najdievčenskejšie dievča. Ako by som aj mohla, keď som väčšinu času trávila s bratom alebo mojím vtedajším najlepším kamarátom či jeho skupinkou. Výsledkom bolo, že som sa nebála zašpiniť či buchnúť a zaujímala som sa skôr o šport a pohyb než o módu a popové skupiny. Takto som pokračovala aj v škole, no už som sa nebála pozrieť aj do iných smerov. V umeleckej škole ma ľudia mohli vidieť ako si zbesilo drhnem ruky po hodinách kreslenia svojich myšlienok na papier, s malým srdiečkom, že by som náhodou zašpinila tanečnú sálu, kde som zase kreslila pohybmi. Vyskúšala som sa pozrieť aj hlbšie do hudobnej scény a stala sa zo mňa hrdá majiteľka gitary. Nič mi však nevydržalo dlhšie ako tenis, ktorý teraz už síce aktívne nehrám, no stále som vdáčna za každú chvíľu, ktorú môžem stráviť na kurte s raketou v ruke.

Popri všetkých tých aktivitách, ktoré vyplňali môj voľný čas, som určite nezabúdala plniť si aj tie školské, čomu nasvedčovali aj moje známky. To, a cieľavedomosť, ktorú som zdedila po ockovi ma zrejme donútili podať si prihlášku na osemročné gymnázium. Netrvalo dlho a prišli výsledky s informáciou, ktorá zmenila môj doterajší zaužívaný a pohodlný životný štýl. Nikdy som si nevybrala tú ľahšiu cestu a tak som nemohla ani tento raz. Zaťala som zuby, pobalila si školskú tašku a s výbornými výsledkami sa dostala až sem- do prvého ročníka na Gymnázium Jána Adama Raymana.

Zdá sa, že času ostáva ešte dosť, no už teraz sa zamýšľam čo si pre mňa život v budúcnosti pripraví. Aj keď to nebude hladká, rovná cesta, som pripravená popasovať sa s každým jej kopčekom. Som si istá, že si zase raz vyberiem takú, čo ich má dostatok, pretože mojím snom je využiť to čo viem a dostať sa na medicínu. Chcem sa stať človekom, ktorý sa o svoju rodinu dokáže postarať aspoň tak, ako bolo postarané o mňa a zároveň pomôcť ľuďom, ktorý to potrebujú, pretože na svete už máme dosť toho zlého. Tak prečo sa nestáť aspoň kúskom toho dobrého?